

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D., a soudců Mgr. Ladislava Vaško a Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse ve věci

žalobkyně: **R. F.**, narozená „X“, státní příslušnost Ruská federace,
bytem „X“,
zastoupený Mgr. Petrem Václavkem, advokátem,
sídlem Opletalova 1417/25, 110 00 Praha 1,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**,
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 6. 2016, č. j. MV-63397-7/SO-2016,

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou prostřednictvím svého právního zástupce v zákonem stanovené lhůtě domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného Ministerstva vnitra, Komise pro

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

rozhodování ve věcech pobytu cizinců, ze dne 23. 6. 2016, č. j. MV-63397-7/SO-2016, jímž bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno usnesení Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán prvního stupně“), ze dne 9. 3. 2016, č. j. OAM-135514-15/MC-2015. Tímto usnesením správní orgán prvního stupně podle § 66 odst. 1 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zastavil řízení o žádosti žalobkyně o prodloužení doby platnosti průkazu o povolení k pobytu podle § 117d zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Tuto žádost shledal správní orgán prvního stupně zjevně právně nepřipustnou s odůvodněním, že byla podána v době, kdy bylo povolení k trvalému pobytu žalobkyně již téměř tři měsíce pravomocně zrušeno.

Žalobkyně se v žalobě současně domáhala toho, aby soud uložil žalovanému povinnost nahradit jí náklady soudního řízení.

Žaloba

2. V žalobě žalobkyně namítala, že žalovaný zásadním způsobem porušil své povinnosti odvolacího orgánu, jeho rozhodnutí odporuje požadavkům obsaženým v § 68 odst. 3 správního řádu a je v rozporu s požadavky na činnost odvolacího orgánu, zejména s § 89 odst. 2 správního řádu. Podle žalobkyně opomenula žalovaná zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, jak vyplývá ze zásady materiální pravdy, deklarované v § 3 správního řádu. Konstatovala, že rozhodnutí správních orgánů obou stupňů jsou také v rozporu s § 174a zákona o pobytu cizinců a při jejich vydání správní orgány zásadním způsobem porušily ustanovení definující podmínky pro výkon jejich činnosti, zejména základní zásady činnosti správních orgánů deklarované v § 2, § 3 a § 4 správního řádu.
3. Podle žalobkyně žalovaný nesprávně a nedostatečně přezkoumal její odvolací námitku, že správní orgán prvního stupně naprosto nesprávně vyhodnotil podanou žádost jako zjevně právně nepřipustnou a řízení zastavil. Žalobkyně zásadně nesouhlasila s tímto závěrem a postupem správních orgánů a vyjádřila domněnku, že podmínky pro zastavení řízení podle § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu nebyly dány, neboť žádost nebyla zjevně právně nepřipustná ve smyslu § 45 odst. 3 správního řádu. Podle žalobkyně je proto rozhodnutí správního orgánu nezákonné a nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Správní orgán totiž nesprávně vyhodnotil skutečnost, že proti rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu byla podána žaloba, které soud přiznal odkladný účinek. Žalobkyně tedy žádost podala v době, kdy k tomu byla oprávněna, a správní orgán prvního stupně neměl řízení zastavit z důvodu podle § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu, nýbrž vést standardní řízení až k meritornímu rozhodnutí, neboť rozhodnutí ve věci samé v případě žalobkyně nic nebránilo.
4. Za hlavní předmět sporu označila žalobkyně výklad § 73 odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), tj. posouzení, zda přiznaný odkladný účinek žaloby odkládá právní moc napadeného správního rozhodnutí. Žalobkyně nesouhlasila se závěrem žalovaného a zdůraznila, že přiznání odkladného účinku žalobě má za následek dočasný odklad právní moci napadeného rozhodnutí, neboť Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

nabytí právní moci je třeba považovat za jeden z účinků rozhodnutí. Pokud odkladný účinek žaloby pozastavuje do skončení soudního řízení účinky rozhodnutí správního orgánu, podle žalobkyně je třeba těmito účinky rozumět též právní moc. Výklad žalovaného, že přiznáním odkladného účinku se odkládá pouze vykonatelnost a jiné právní účinky, nikoli právní moc, považovala žalobkyně za nesprávný, nemající oporu v zákoně. Takový výklad je podle žalobkyně v rozporu se smyslem a účelem zákona, neboť přiznání odkladného účinku žalobě by v takovém případě vlastně postrádalo smysl. Žalobkyně k tomu dále uvedla: „*Pokud by totiž přiznaný odkladný účinek žalobě proti rozhodnutí ve věci zrušení pobytu nemělo mít za následek odklad všech účinků tohoto rozhodnutí, jímž se ruší již nabyté oprávnění k pobytu, pak by skutečně přiznaný odkladný účinek nikterak účinky takového zrušovacího rozhodnutí neodkládal, neboť by bylo i nadále pravomocné.*“ Výklad žalovaného tak podle žalobkyně vede k absurdním závěrům.

5. Žalobkyně podotkla, že postupovala naprosto v souladu se zákonem a jeho smyslem, jestliže

v situace, kdy její žalobě proti rozhodnutí o zrušení pobytu byl přiznán odkladný účinek, považovala svůj pobyt nadále za oprávněný a platný. Pokud požádala o prodloužení doby platnosti průkazu o trvalém pobytu v době, kdy pobyt nadále v důsledku odkladného účinku trval, avšak platnost průkazu již měla vypršet, jednala žalobkyně podle svého přesvědčení

v souladu se zákonem o pobytu cizinců. Kdyby si o prodloužení platnosti průkazu nepožádala, porušila by tím jednu z povinností, kterou zákon na cizince klade. Žalovaný podle žalobkyně nesprávně vyložil § 117f odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, když dospěl k závěru, že platnost průkazu skončila *ex lege* okamžikem nabytí právní moci rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu. Dodala, že žalovaný přehlíží, že proti rozhodnutí o zrušení pobytu byla podána žaloba, již soud přiznal odkladný účinek, a tudíž rozhodnutí nemůže do doby skončení soudního řízení vyvolávat jím zamýšlené účinky, tj. zrušení pobytového oprávnění. V důsledku uvedeného nebylo podle žalobkyně pobytové oprávnění dosud zrušeno a v tomto světle je třeba vykládat § 117f odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců s tím, že nebyl důvod zastavit řízení o žádosti o prodloužení platnosti průkazu. Žalobkyně uzavřela, že neměl být aplikován § 66

odst. 1 písm. b) správního řádu, neboť je zřejmé, že s ohledem na výše uvedené nemohla být podaná žádost zjevně právně nepřipustná, když o prodloužení doby platnosti požádala cizinka, která k tomu byla oprávněna i povinna, jelikož na její pobyt se pohlíželo jako na platný a platnost průkazu o povolení k pobytu měla v nejbližší době skončit.

Vyjádření žalovaného k žalobě

6. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. Odkázal na spisový materiál a své rozhodnutí. Dále konstatoval, že přiznání odkladného účinku soudem neprolamuje právní moc žalobou napadeného rozhodnutí, má vliv na jeho vykonatelnost a jiné právní účinky, nikoli však na právní moc. Jestliže bylo žalobkyni pravomocně zrušeno povolení k trvalému pobytu, zanikla tím *ex lege* platnost jejího průkazu o povolení k trvalému pobytu v České republice. Žalovaný vyslovil, že žádosti nelze vyhovět a je právně nepřipustná, neboť byla podána až po pravomocném zrušení pobytového oprávnění žalobkyně. To podle žalovaného potvrzuje i usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 10. 8. 2016, č. j. 15 A Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

119/2016-17, jímž nebyl žalobě v této věci přiznán odkladný účinek. Žalovaný z tohoto usnesení citoval, že přiznání odkladného účinku je zcela mimořádný institut, jímž je prolamována vykonatelnost napadeného rozhodnutí před tím, než je podrobeno soudnímu přezkumu ve věci samé, přičemž o prolomení právní moci se zde nehovoří. Skutečnost, že žalobě proti rozhodnutí o zrušení povolení žalobkyně k trvalému pobytu byl přiznán odkladný účinek, má podle žalovaného ten význam, že žalobkyně nemusela na základě tohoto rozhodnutí opustit Českou republiku, ale mohla zde legálně pobývat na základě tzv. překlenovacích pobytových štítků. Žalovaný zdůraznil, že zrušení jejího povolení k trvalému pobytu je pravomocné, a pokud právní předpis spojuje s právní mocí tohoto rozhodnutí *ex lege* zánik platnosti průkazu o povolení k trvalému pobytu, nemůže být platnost takového průkazu později prodloužena.

Ústní jednání soudu

7. Při jednání soudu konaném dne 6. 6. 2018 právní zástupce žalobkyně zdůraznil, že přiznání odkladného účinku žalobě mělo vliv na právní moc rozhodnutí žalovaného o pobytu žalobkyně, v důsledku čehož žalobkyně mohla legitimně podat žádost o prodloužení doby platnosti průkazu o povolení k pobytu. Nesouhlasil se závěry žalovaného o tom, že zamítnutí odvolání proti rozhodnutí, kterým byl žalobkyni zrušen trvalý pobyt, způsobilo zánik platnosti daného průkazu. Na podporu svého názoru právní zástupce žalobkyně poukázal na nálezy Ústavního soudu ze dne 30. 9. 2008, sp. zn. II ÚS 1260/07. V této souvislosti zmínil také praxi správních orgánů ohledně tzv. překlenovacích štítků, prodloužování platnosti průkazů o povolení k pobytu a jejich následného zneplatňování.
8. Žalovaný se z ústního jednání soudu předem omluvil, přičemž výslovně souhlasil s tím, aby věc byla projednána a rozhodnuta v jeho nepřítomnosti.

Správní spis

9. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Žalobkyně požádala dne 2. 7. 2015 o prodloužení doby platnosti průkazu o povolení k pobytu pro cizince. K žádosti žalobkyně přiložila kopii usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 26. 5. 2015, č. j. 15 A 49/2015-22, jímž byl žalobě žalobkyně proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 4. 2015, č. j. MV-34580-3/SO-2015, ve věci zrušení platnosti jejího povolení k trvalému pobytu na území České republiky a stanovení lhůty k vycestování, přiznán odkladný účinek. Z výpisu z evidence cizinců s povoleným pobytem na území České republiky ze dne 2. 7. 2015 vyplynulo, že poslední pobyt žalobkyně (trvalý pobyt od 24. 8. 2005) byl ukončen dne 8. 4. 2015, přičemž uvedeného dne nabylo právní moci příslušné rozhodnutí o zrušení oprávnění.
10. Správní orgán prvního stupně následně usnesením ze dne 26. 10. 2015, č. j. 135514-6/MC-2015, řízení o žádosti žalobkyně zastavil podle § 66 odst. 1 písm. f) správního řádu. Toto usnesení žalovaný k odvolání žalobkyně svým rozhodnutím ze dne 11. 2. 2016, č. j. MV-172964-5/SO-2015, zrušil a věc vrátil správnímu orgánu prvního stupně k novému projednání. Poté si správní orgán prvního stupně vyžádal kopii rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 4. 2015, č. j. MV-34580-3/SO-2015, ve věci zrušení platnosti povolení žalobkyně k trvalému pobytu na území České republiky a stanovení lhůty k vycestování, a to s vyznačenou doložkou právní moci.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

11. Následně vydal správní orgán prvního stupně usnesení ze dne 9. 3. 2016, č. j. OAM-135514-15/MC-2015, jímž řízení o žádosti žalobkyně o prodloužení doby platnosti průkazu o povolení k pobytu zastavil podle § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu. Proti tomuto usnesení podala žalobkyně odvolání, o kterém žalovaný rozhodl žalobou napadeným rozhodnutím, jež nabylo právní moci dne 24. 6. 2016.

Posouzení věci soudem

12. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třicetidenní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
13. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu, po prostudování obsahu předloženého správního spisu a po provedeném jednání dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
14. Před vlastním vypořádáním jednotlivých žalobních bodů považuje soud za potřebné připomenout, že soudní řízení ve správním soudnictví je ovládáno zásadou koncentrace, jež nachází svůj odraz v § 71 odst. 2 třetí větě s. ř. s., podle které *„[r]ozšířit žalobu na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo ji rozšířit o další žalobní body může jen ve lhůtě pro podání žaloby.“* Soud se proto může věcně zabývat jen těmi žalobními body, které byly uplatněny ve lhůtě třiceti dnů poté, kdy bylo rozhodnutí žalobkyni oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem (srov. § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců), tj. v projednávané věci do 25. 7. 2016, neboť napadené rozhodnutí bylo právnímu zástupci žalobkyně doručeno dne 24. 6. 2016 a konec uvedené lhůty připadl na neděli 24. 7. 2016. Projednání později uplatněných žalobních bodů by znamenalo nepřípustné porušení principu koncentrace řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 12. 2004, č. j. 1 Afs 25/2004-69, dostupný na www.nssoud.cz). Z těchto důvodů soud nemohl přihlížet k těm žalobním bodům, které žalobkyně prostřednictvím svého právního zástupce nově vznesla při ústním jednání soudu konaném dne 6. 6. 2018, tj. po uplynutí lhůty pro podání žaloby, která je podle § 71 odst. 2 s. ř. s. nejzazším limitem i pro případné rozšíření žaloby o další žalobní body. Soud se proto nemohl zabývat opožděně uplatněnou námitkou upozorňující na praxi správních orgánů ohledně tzv. překlenovacích štítků, prodlužování platnosti průkazů o povolení k pobytu a jejich následného zneplatňování. Pouze na okraj soud nad rámec potřebného odůvodnění podotýká, že každý případ je naprosto individuální a bez dostatečného množství relevantních informací nelze jednotlivé případy srovnávat a činit z toho závěry. Žalobkyně tvrzenou praxi nijak nedoložila, a proto ani nelze odhadovat, zda potenciální odlišně řešené případy byly vůbec projednávanou věcí srovnatelné. Soud dodává, že i kdyby správní orgány v určitých

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

případech postupovaly jinak než v projednávané věci, nelze z toho automaticky dovozovat, že by jejich postup v případě žalobkyně byl chybný či nezákonný.

15. Nejprve se soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, kterou žalobkyně spatřovala v tom, že žalovaný nedostatečně přezkoumal její odvolací námitku, že správní orgán prvního stupně naprosto nesprávně vyhodnotil podanou žádost jako zjevně právně nepřipustnou a řízení zastavil. Po podrobném prostudování odůvodnění napadeného rozhodnutí a jeho porovnání s odvolacími námitkami soud konstatuje, že žalovaný přiměřeně reagoval na všechny odvolací námitky žalobkyně. Žalovaný na straně 3 napadeného rozhodnutí vysvětlil, že žalobkyni bylo dne 8. 4. 2015 pravomocně zrušeno povolení k trvalému pobytu na území, zatímco žádost o prodloužení doby platnosti průkazu o povolení k pobytu cizince s povoleným trvalým pobytem podala žalobkyně až 2. 7. 2015, tj. několik měsíců poté, co jí bylo povolení k trvalému pobytu pravomocně zrušeno. Žalovaný upozornil na to, že podle § 117f odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců platnost průkazu o povolení k pobytu skončí nabytím právní moci rozhodnutí o zrušení povolení k pobytu, a dodal, že je nepřipustné, aby byla následně doba platnosti takového průkazu prodloužena. Žalovaný rovněž reagoval na žalobkyní zdůrazňovaný odkladný účinek žaloby proti rozhodnutí ve věci zrušení jejího povolení k trvalému pobytu a konstatoval, že přiznání odkladného účinku nemá vliv na právní moc rozhodnutí. Z uvedeného vyplývá, že žalovaný vypořádal všechny odvolací námitky a své rozhodnutí dostatečně odůvodnil. Napadené rozhodnutí proto splňuje judikaturou správních soudů formulované požadavky na přezkoumatelnost a není v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu. Soud má za to, že žalobkyně spíše než s rozsahem odůvodnění napadeného rozhodnutí nesouhlasí s vlastními závěry žalovaného. Správnost, či nesprávnost právních názorů žalovaného však není otázkou přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, nýbrž jeho zákonnosti, která bude posouzena v další části odůvodnění tohoto rozsudku.
16. Mezi účastníky řízení nebylo sporu o tom, že platnost povolení žalobkyně k trvalému pobytu byla zrušena rozhodnutím správního orgánu prvního stupně, které žalovaný potvrdil svým rozhodnutím ze dne 7. 4. 2015, č. j. MV-34580-3/SO-2015; obě tato rozhodnutí nabyla právní moci dne 8. 4. 2015. Sporné naopak byly účinky těchto rozhodnutí a otázka vlivu odkladného účinku žaloby na jejich právní moc.
17. Podle § 117f odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců platí, že „*[p]latnost průkazu o povolení k pobytu skončí nabytím právní moci rozhodnutí o zrušení povolení k pobytu.*“ Z citovaného ustanovení mimo jakoukoli pochybnost vyplývá, že dne 8. 4. 2015, kdy nabylo právní moci rozhodnutí o zrušení povolení žalobkyně k trvalému pobytu, automaticky *ex lege* skončila platnost průkazu o povolení k pobytu. Námitce žalobkyně, která tento výklad předmětného ustanovení provedený žalovaným označila za nesprávný, soud nepřisvědčil. Žalobkyně by si měla uvědomit, že průkaz o povolení k pobytu je pouhým dokladem o existenci takového povolení, který ovšem nemůže samostatně existovat bez tohoto povolení. Pokud tedy bylo povolení žalobkyně k trvalému pobytu pravomocně zrušeno, logicky musela v ten stejný okamžik skončit i platnost průkazu o povolení k pobytu, neboť není možné, aby nadále existoval (resp. byl platný) průkaz o něčem, co bylo pravomocně zrušeno.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

18. Soud nepřehlédl, že žalobkyně podala proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 4. 2015, č. j. MV-34580-3/SO-2015, ve věci zrušení platnosti povolení žalobkyně k trvalému pobytu na území České republiky a stanovení lhůty k vycestování, žalobu ke zdejšímu soudu a navrhla, aby soud této žalobě přiznal odkladný účinek. Tomuto návrhu zdejší soud usnesením ze dne 26. 5. 2015, č. j. 15 A 49/2015-22, vyhověl a žalobě odkladný účinek přiznal. Podle § 73 odst. 3 s. ř. s. platí, že „[p]řiznáním odkladného účinku se pozastavují do skončení řízení před soudem účinky napadeného rozhodnutí.“ Pro projednávanou věc je podstatné to, že se pozastavují toliko účinky napadeného rozhodnutí, aniž by to mělo jakýkoli vliv na jeho právní moc.
19. Dopady rozhodnutí o přiznání odkladného účinku žalobě se ve své judikatuře opakovaně zabýval i Nejvyšší správní soud. Ve svém rozsudku ze dne 3. 5. 2017, č. j. 7 Azs 46/2017-28, dostupném na www.nssoud.cz, Nejvyšší správní soud vyslovil, že „[s]myslem odkladného účinku žaloby je ochrana stěžovatelky před výkonem či jinými právními následky napadeného rozhodnutí, v jejichž důsledku by stěžovatelce mohla vzniknout nepoměrně větší újma než jiným osobám. Konkrétně jde o ochranu před tím, aby její pobyt na území České republiky byl nezákonný a aby tak nebyla nucena opustit území České republiky, protože žaloba stěžovatelky může být důvodná. Proto po přiznání odkladného účinku žalobě byl stěžovatelce pobyt prodlužován prostřednictvím pobytových štítků vydávaných na základě § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. **Následkem přiznání odkladného účinku však není prodloužení pobytového statusu** stěžovatelky, neboť rozhodnutí žalované ze dne 24. 4. 2014 zůstává i nadále v právní moci a je třeba na něj hledět do doby pravomocného rozhodnutí soudu jako na zákonné a věcně správné. Není tedy možné, aby stěžovatelka byla stále ve fázi před vydáním (odvolacího) rozhodnutí...“ (důraz doplněn zdejším soudem). V citovaném rozsudku Nejvyšší správní soud vycházel i z nálezu Ústavního soudu ze dne 30. 9. 2008, sp. zn. II. ÚS 1260/07, na který odkázal právní zástupce žalobkyně při jednání soudu.
20. S uvedenými závěry Nejvyššího správního soudu se zdejší soud plně ztotožňuje a naopak zásadně nesouhlasí s názorem žalobkyně, že mezi účinky rozhodnutí, které se přiznáním odkladného účinku žalobě pozastavují, patří i jeho právní moc. Žalobkyně by si měla uvědomit, že správní soudnictví je založeno na přezkumu pravomocných rozhodnutí správních orgánů a ani přiznání odkladného účinku žalobě na tom nic nemění. Odkladný účinek, který soud žalobě žalobkyně proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 4. 2015, č. j. MV-34580-3/SO-2015, ve věci zrušení platnosti povolení žalobkyně k trvalému pobytu na území České republiky a stanovení lhůty k vycestování, přiznal, měl za následek pouze to, že další pobyt žalobkyně na území České republiky po dobu trvání odkladného účinku nebyl nelegální a byla sistována její povinnost vycestovat. Jak ovšem jednoznačně vyslovil Nejvyšší správní soud ve výše citovaném rozsudku, přiznáním odkladného účinku nedošlo k prodloužení pobytového statusu, který žalobkyně měla před právní mocí předmětného rozhodnutí, tudíž na její povolení k trvalému pobytu bylo nutné i nadále pohlížet jako na pravomocně zrušené. To znamená, že žalobkyně počínaje dnem 8. 4. 2015 nebyla držitelkou platného povolení k trvalému pobytu, a proto ani nemohla žádat o prodloužení doby platnosti průkazu o povolení k tomuto pobytu.
21. Žalobkyně se mýlí, pokud se domnívá, že uvedený výklad je v rozporu se smyslem a účelem zákona, neboť přiznání odkladného účinku žalobě by v takovém případě postrádalo smysl. Soud opakuje, že smyslem odkladného účinku není odložit právní moc napadeného rozhodnutí, nýbrž pouze odložit jeho účinky, které by žalobkyni mohly způsobit Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

nepoměrně větší újmu než jiným osobám. Takovými účinky byly v případě rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 4. 2015, č. j. MV-34580-3/SO-2015, nelegální pobyt žalobkyně na území a povinnost ve stanovené lhůtě vycestovat. Tyto účinky byly výše citovaným usnesením zdejšího soudu sistovány do právní moci rozhodnutí, jímž bylo příslušné soudní řízení skončeno. Žalobkyně tak mohla po dobu předmětného soudního řízení pobývat na území České republiky, aniž by tím porušovala zákon. Současně však nebyla držitelkou povolení k trvalému pobytu, a proto neměla povinnost podat žádost o prodloužení platnosti průkazu o povolení k pobytu a jejím nepodáním nemohla porušit žádnou povinnost, která by jí ze zákona o pobytu cizinců vyplývala.

22. Podle § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu platí, že „[ř]ízení o žádosti správní orgán usnesením zastaví, jestliže byla podána žádost zjevně právně nepřipustná.“ Soud zastává názor, že za zjevně právně nepřipustnou je třeba považovat i žádost o prodloužení doby platnosti průkazu o povolení k pobytu, která již předtím *ex lege* skončila zrušením platnosti tohoto povolení, neboť při neexistenci povolení nelze takový průkaz vydat. Správní orgán prvního stupně proto zcela správně vyhodnotil žádost žalobkyně jako zjevně právně nepřipustnou a řízení plně v souladu s § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu usnesením zastavil. Ani žalovaný pak nepochybil, resp. neporušil své povinnosti odvolacího orgánu, ani § 89 odst. 2 správního řádu, pokud toto usnesení potvrdil. Soud proto nepřisvědčil námitkám žalobkyně, že neměl být aplikován § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu, resp. že nebyl dán důvod pro zastavení řízení.
23. Z výše uvedeného je podle názoru soudu zcela zjevné, že správní orgány plně v souladu s § 3 správního řádu dostatečně zjistily stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a nedopustily se žalobkyni toliko obecně tvrzeného porušení základních zásad činnosti správních orgánů upravených v § 2 až § 4 správního řádu. Vzhledem k tomu, že žalobkyně nekonkretizovala, v čem mělo toto porušení spočívat, soud se předmětnou námitkou blíže nezabýval.
24. K obecně namítanému rozporu napadeného rozhodnutí s § 174a zákona o pobytu cizinců soud připomíná, že k problematice zkoumání přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince existuje konstantní judikatura Nejvyššího správního soudu, podle které „[u]stanovení § 174a zákona ... o pobytu cizinců ... stanoví pouze to, jakými okolnostmi se má správní orgán zabývat v případech, kdy je povinen zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona. Na základě daného ustanovení však nelze určit, u kterých rozhodnutí má správní orgán povinnost přiměřenost dopadů zkoumat. To je nutno zhodnotit na základě jiných částí právního řádu než § 174a zákona o pobytu cizinců ...“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2017, č. j. 9 Azs 288/2016-30, dostupný na www.nssoud.cz). V citovaném rozsudku Nejvyšší správní soud dospěl k jednoznačnému závěru, že povinnost posuzovat přiměřenost dopadů rozhodnutí se netýká všech rozhodnutí vydávaných podle zákona o pobytu cizinců, ale pouze některých. Tato povinnost se podle konstantní judikatury správních soudů nevztahuje na procesní rozhodování o zastavení řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 5. 2017, č. j. 7 Azs 46/2017-28, dostupný na www.nssoud.cz), tudíž v projednávané věci nemohlo k porušení § 174a zákona o pobytu cizinců dojít.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

25. S ohledem na výše uvedené soud uzavírá, že v projednávané věci byly splněny zákonné podmínky § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu, žádost žalobkyně o prodloužení platnosti průkazu o povolení k pobytu byla zjevně právně nepřípustná a řízení o ní bylo zastaveno zcela oprávněně, aniž došlo k porušení žalobkyní zmiňovaných ustanovení právních předpisů. Žalobu vyhodnotil soud v mezích uplatněných žalobních bodů jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
26. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 6. června 2018

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D., v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.